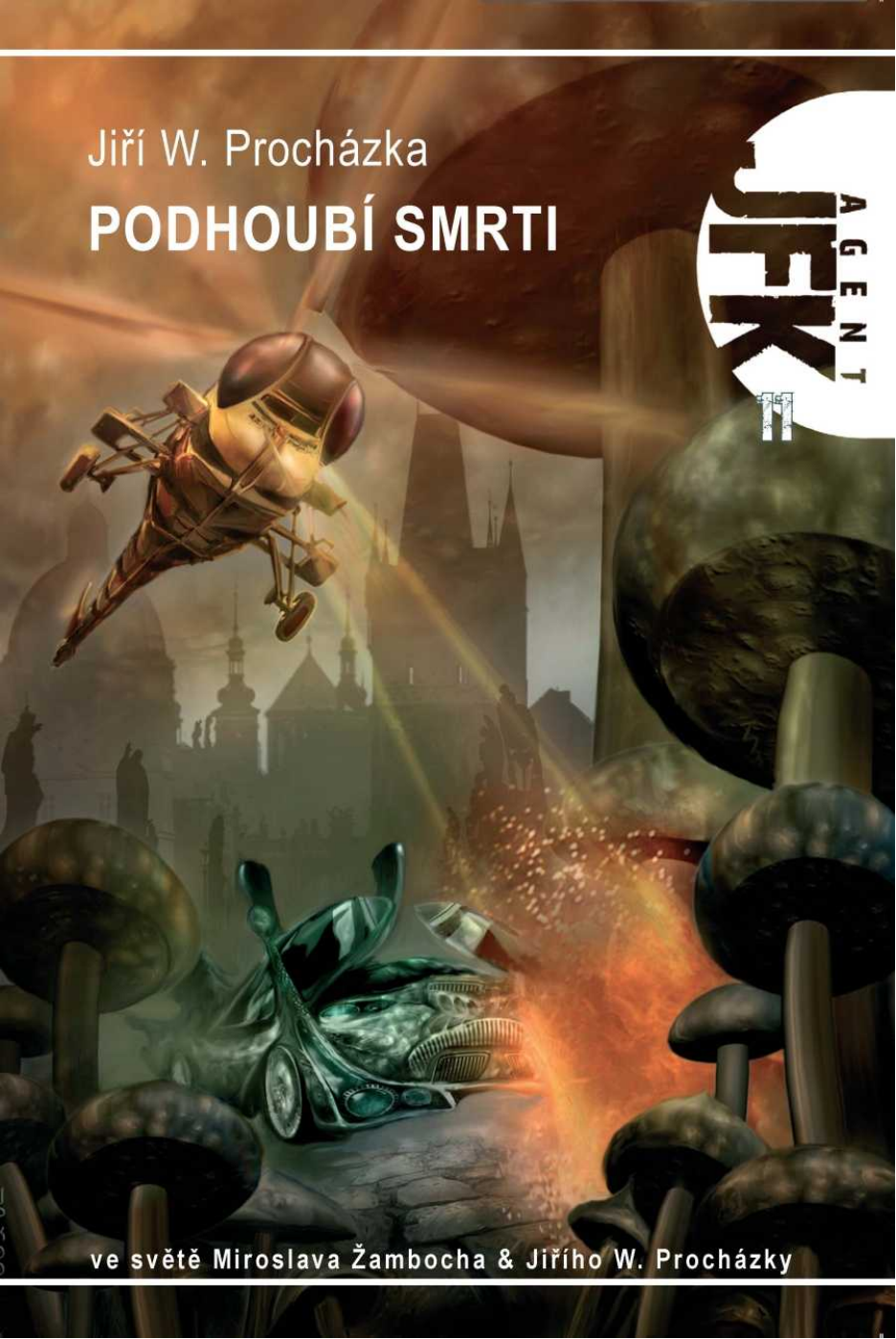

Jiří W. Procházka

PODHOUBÍ SMRTI

AGENT
JEK
II

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

11
PODHOUBÍ SMRTI

Jiří W. Procházka

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Jiří W. Procházka, 2007
Cover Art © Jan Patrik Krásný, 2007
Design © Jan Doležálek, 2007
Edition © 2007
All rights are reserved

ISBN 978-80-7254-989-4

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF

Subjekt: Agent John F. Kovář

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: ve službě dle požadavku vyšší autority

Rekapitulace: Agent JFK se zúčastnil mise mající za úkol zajistit nerušený chod dějin světa blízkého bázovému. Vzhledem k významné intervenci dalších stran byly při restauraci historické události, označované v učebnicích jako „Ukřižování Ježíše Krista“, použity nestandardní metody a prostředky (motorové pily a další). Cíle bylo v zásadě dosaženo, avšak Divize vnitřních záležitostí zahájila vlastní vyšetřování. JFK přesto nadále zůstává ve službě, viz statut. Analýza událostí naznačuje, že agent Kovář se stává nepohodlným pro jistou skupinu (viz materiál označený jako Nové mocenské centrum v následujícím dokumentu). Pravděpodobně se rozhodl k pokusu o likvidaci, a to způsobem, který přinese další nárůst jejich vlivu. Kombinované profesionální i osobní důvody. Nezasahovat – viz požadavek GODa.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Tlak na Ljubu Bytewskou a celé její oddělení se zvyšuje, zaregistrována snaha o rozpuštění oddělení. Materiály iniciující tento proces zadrženy, původce bohužel neodhalen. Podrobnosti v mimořádné zprávě KILLER X-8. Existence Trojského koně v Agentuře potvrzena, zahájeno obvyklé bezpečnostní vyšetřování.

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

NEBEŠTÍ JEZDCI

„Mayday! Mayday! Přecházíme na nouzový režim!“

JFK dnes prostě neměl svůj den. A podle všeho, nejen on.

„Dvanáctko, máme vás! Děláme na souřadnicích průniku!“

„Děláte? Tak to sebou, sakra, hodte!“ uhodil Kovář do palubní desky vyvedené v módní khaki. „Jsme na hranicích mezi dimenzemi a jestli nás odsud nedostanete, můžeme spadnout třeba do...“

„Třeba do pětáctýřicátýho,“ podotkl Vincent Vega, druhý pilot, střelec, kytarista a pijan, ve všem dokonalý profesionál, a měl pravdu. Ukazatel Geiger-Thurgauova časového indikátoru mluvil jasnou řečí čísel a letopočtů. „To bysme mohli zahájit třetí světovou ještě před Hirošimou.“

Slaaashhh...

Další plazmatická střela velikosti kosatky jim olízla kokpit.

„Vinci, nech si kecy a věnuj se laskavě těm bleskům. Nebo z nás budou akorát tak připálený hambáče.“

„Neboj. Tohohle parchanta mám taky,“ ohlédl se Vega za rotujícím, ostře pableskujícím výbojem a sejmul ho přesně cílenou dávkou z protometu. „Jo, a mimochodem, víš třeba, jak říkají v Paříži čtvrtlibráku se sýrem?“

„Nevím, a zrovna teď mě to nezajímá!“

„Tys začal o jídle.“

Kovář neměl čas ani na to, aby Vincentovi nějak odsekl, protože prostorem kabiny to zase křičelo:

„Dvanáctko, podařilo se! Transformujeme vás do bazální dimenze! Pokud vás neodkloní další řízený výron hyperplazmy, mohli byste přistát v cílové oblasti...“

„Na devíti hodinách!“ zakřičel JFK.

Bylo to rychlé. Jako pokaždé.

Slaaasssh...!

„Vidím, ne?“ řekl Vega a precizními pohyby zkušeného střelce usadil oslnivou kouli útočícího hyperfantóma do středu zaměřovací pavučiny. „A jakej byl,“ pousmál se ještě, než stiskl spoušť.

Kdyby Vincent Vega mohl, vyfoukl by kouř z ústí zbraní, zatočil by jimi na ukazovácích a šoupl by si je do proklaté nízko zavěšených pouzder. Jenže teď onen hřmotný Hispánec nestřílel z tolik oblíbených koltů, ale z protoplazmatických kanónů šesté generace. Jedinou dávkou mohl vymazat celou hustě osídlenou aglomeraci – a nebo zničit jeden malý X-Hawkův hyperfantóm. A o ten právě nyní šlo.

* * *

Hrabě Xaverius Hawk uměl nejen ničit, nýbrž i tvořit.

Dokázal produkovat řízené časové tunely, jakési malé vlastní hyperfantómy, ale to byl jen zlomek toho, co chtěl skutečně vybudovat. Hrabě totiž nutně potřeboval své vlastní světy, ne jen hyperfantómy. A při tom některé staré světy musel zničit.

To byl hlavní problém, nejen těch světů, ale i samotné Agentury. K tajným plánům X-Hawka měly sloužit coby základní stavební kameny existující světy. Temný hrabě vlastně jen suploval či urychloval běžné přírodní zákony a fyzikální děje. Aby mohlo vzniknout něco nového, něco starého musí zahynout. Jak prostě...

Jenže právě tohle jednoduché pravidlo Agentura – a postižené světy určené k likvidaci – nějak nechtěly chápat.

* * *

Po kontroverzní akci známé jako *Jeruzalémský masakr motorovou pilou* rozhodlo Oddělení vnitřních věcí nasazovat Johna F. Kováře a jeho nejbližší spolupracovníky spíš na mise „časové“ než „paralelní“. Ostatně, v jedné takové časovce – u Slavkova – podle nezpochybnitelného hodnocení KILLERA docela uspěl: 8,54 bodu z desíti možných. Jeho napůl dovolená a napůl „bondovsky“ ztřeštěná akce v Palestině už tak dobře ohodnocená nebyla. Decentně by se to dalo vyjádřit asi tak, že nezaujala kritiky a taktéž divácký zájem byl spíš vlažný. Prostě normální propadák.

Služební i finanční postih za Jeruzalémský masakr díky velice přísnému zhodnocení experty Oddělení vnitřních věcí neodnesl však jen Kovář. Šéfka divize pro potlačování interrealitního pašování, korpulentní Ljuba Bytewská, která ho vždy obhajovala, ostatně jako všechny své lidi, se náhle a bezodkladně musela přestěhovat ze švýcarského technologického ústředí CERN na záložní fantómdrom v moravském podzemí.

Do akce *Tunguzka*, ve které šlo o dodatečnou kamufláž havárie sibiřského urychlovače v bazální realitě roku 1908 coby pádu meteoritu, nastoupili Kovář a Vega s tím, že to sice je takříkajíc za trest, ale na druhou stranu, jak se říká mezi agenty: lepší špatná mise než žádná.

Že to bude ale tak špatná mise nečekal nikdo, vedení Agentury z toho nevyjímaje...

Po úspěšném průletu nad Sibiří a po tlakovém pokácení pětadvaceti tisíc akrů tundry v povodí řeky Podkamennaja Tunguzka se agenti měli vrátit do výchozí reality a tam měl Kovář vyčkat na další šetření vedené proti němu Oddělením vnitřních věcí ohledně papežského masakru, jenže návrat ze zdánlivě bezproblémové rutiny se zcela vymkl kontrole. Celou cestu z časového pásma 1908 je pronásledovaly roje samonaváděcích časoprostorových fantómů a neúprosně je směřovaly do pásma 1945. Tedy do linie bazální reality, kde nenastala žádná třetí, tím méně jaderná světová válka. Hrabě Xaverius Hawk dokázal využít každičké příležitosti, aby narušil chod obří Agentury, byť šlo o takřka bezvýznamnou misi.

Uměl vyvolávat chaos. Nejenže ho uměl vyvolávat, on potřeboval chaos. Tak jako masožravec cítí na hony kořist a pach teplé krve, tak X-Hawk vycítil každou možnost k prohloubení chaosu. Čím víc nepadal cílů, bez ohledu na jejich velikost či důležitost, tím hůře bylo možné rozpoznat jeho pravý záměr. Hrabě Xaverius Hawk byl prostě Pan Protivník. Nemluvě o tom, že ohledně magických technologií a vůbec všeho, co se týkalo průniků paralelními vesmíry, na něj neměl nikdo. Nikdo s takhle malým *n*.

Jediný, kdo dokázal důstojně čelit jeho soustředěným atakům, byly spojené síly Agentury. A ty se teď setsakramentsky snažily, aby do-

NEBEŠTÍ JEZDCI

staly dva elitní bojovníky zpátky na základnu, tedy do výchozí reality s výchozím technologickým zázemím.

Maurbyho efekt ostatně nedovoloval moc ideálních řešení.

* * *

John Francis Kovář, toho času agent s nervy na pochodu, si otřel zpcené čelo.

„Tohle se ti povedlo, Vinci. Náhodou!“

„Tak aby se ti takhle *náhodou* povedlo i přistát, když už jsem prosekal cestičku k domovu.“

„Dvanáctko, dostáváš se mimo náš dosah!“ zaznělo po dlouhé době kupodivu klidně. Byl to úplně jiný hlas, hluboký, vyrovnaný. „Teď už je to na tobě! Hodně štěstí! Podle propočtů byste možná mohli i přežít!“

„Díky, letový! I když bez té poslední věty by to loučení znělo líp.“

„Dvanáctko, pozor!“ ozvalo se nečekaně interrealitní řídicí středisko znovu. To už rozhodně nebyl klidný hlas. „Máme tady...“

„Co máte? My se přece v téhle fázi už nemůžeme vrátit!“

„My nemůžeme ani zabrzdit, vid’?“ doplnil ho Vega. Kovář mu odpovéděl zdviženým ukazovákem.

„Nemáme vás...“ prskalo to kolem nich z virtuálních reproduktorů. „Máte kolem...“

„Proboha, co se to u vás, děje? Letový, slyšíte mě?!“

Chrouast! Prsk...

Kovář praštil do komunikačního displeje: „Krucinál, tohle spojení asi naposled testoval Marconi!“

Opět se soustředil na nejriskantnější část letu. Před nimi se rozevíral temně nachový přechodový fantóm kontrolovaný Agenturou. Nepatrný, kovově se lesknoucí disk mířil do jeho středu. Jakmile prošel pomyslnou kolmou rovinou, rozpoutalo se kolem nich fialově žhnoucí inferno.

„No, aspoň, že ses trefil do fantóma,“ ozvalo se za JFK.

„Příště jeď stopem,“ odsekl Kovář a pootočil se. „Hele, Vinci, co v tom letovým blbli? Co máme kolem nás – kromě našeho fantóma?“

Vincent Vega pokrčil obočím i rameny.

„Dík. Příště se zase na něco zeptám,“ zavrtěl Kovář hlavou a opět se zahleděl na pableskující, světelnými nitkami protkaný poklop kokpitu.

„Kdybys chtěl vědět, jak říkají sýrovýmu čtvrtlibráku v Paříži...,“ nedopověděl Vega.

JFK jen mávl rukou.

* * *

Létající talíř s logem agentury Equilibrii Ferrarius vypadl ze smrtícího rozhraní mezi světy velkolepým stylem rekordmana ve skoku o tyči – který se ovšem po překonání laťky nabodne na vlastní náradí.

„Vinci, sakra, kde se tady vzalo všechno tohle svinstvo?“

Kolem bylo žluto; kam se hrabe louka plná rozkvetlých pampelišek a petrklíčů s okolními lány řepky olejné.

Žlutá znamená nebezpečí.

Žlutě jsou natřená plynová potrubí, žlutě je označovaná radioaktivita, žluté jsou policejní pásy kolem místa činu, žlutí jsou i Číňané; tedy, vlastně jen ti zlí, v šestákových románech do vlaku. Kolem létajícího talíře se místo blankytného nebe nad ním či zeleného lesa pod ním rozprostírala jedovatá, jednodláť žlutá.

„Kde to jsme?“ otočil se JFK na partáka.

Druhý pilot Vincent Vega nestačil vydolovat z mozkových závitů ani jednu příhodnou hlášku a jen hlesl: „Jsme v prdeli, Johne. Tohle jsou totiž naši.“

* * *

Hluboko pod nimi, hluboko v podzemí, několik dalších pater pode dnem propasti Macocha, taky někdo hlesl: „Vítejte, zbojnící. Vypadá to, že se na vás tady těšilo víc lidí.“

Ljuba Bytewská těžce vstala z křesla. Venkovní obrazovky vyzářovaly do podzemního sálu ostře žlutý jas. „Tuhle souvislou sanitární clonu musel někdo pečlivě předem připravit,“ podotkla jakoby pro sebe, ale přitom tak nahlas, aby to slyšeli všichni.

„Tohle přece nemůžou přežít,“ hlesl agent Piérre Yang.

NEBEŠTÍ JEZDCI

„Proboha, jak je to pole antitenzní pěny vůbec veliký?“ těkala asistentka Nikita pohledem z jedné obrazovky na druhou.

„Koule o průměru pětapadesát metrů,“ odvětil z komunikačního displeje von Wonder. Ačkoli zde nebyl přítomen fyzicky, bylo na něm vidět, že je plně přítomen duševně.

„To přece nemůžou přežít!“ opakovala Nikita po Yangovi a obrátila se na šéfovou. Ta stála nehnutě, učiněný stalagmit. Obličej měla tvrdší než okolní krasové útvary.

„Vždyť to říkám,“ podotkl Piérre. „Buď je oddělá Maurbyho princip, nebo jim bouchne letoun pod zadkem. To nemůže přežít nikdo.“

Bytewská jen mlčky zavrtěla hlavou. A povšimla si Andrey Villefortové.

Komtesa stála opřená o masivní rám vstupních dveří. Bedlivě sledovala obrazovky, hodnoty na displejích řídicího pultu i reakce přítomných. A náhle tichým, nízko položeným sametovým hlasem ukončila podzemní debatu.

„Máš pravdu, Piérre. Tohle nemůže přežít nikdo. Nikdo, kromě Kováře.“

* * *

„Naši? Chceš tím říct, že...“

Na přístrojové desce se začaly předvádět nouzové signály. Schválně, který z nich je nápadnější... Vnitřek kokpitu připomínal spíš diskotéku ze „zlatých osmdesátých“ než řídicí centrum novodobého Stroje času.

„Jo, chci tím říct, že tohle je největší kus antitenzní pěny, jaký jsem kdy viděl!“

Kováři bleskla hlavou havárie ve švýcarském ústředí, hyperprostorový průnik tehdy museli likvidovat izolační pěnou. Vypadala jako klasická montážní pěna, jenže místo škvír pod zárubněmi nebo okenními rámy ucpávala díry v narušeném časoprostoru.

„Ale my přece nenarušujeme žádné kontinuum! My se vracíme do výchozí reality!“

„To máš pravdu, ale podle všeho si to myslíme jenom my!“

„Pozor!“ skočil jim do řeči palubní počítač. „Právě byl spuštěn auto-destrukční systém! Pozor, právě byl spuštěn...“

Kovář se otočil k reproduktoru: „Ti pitomci z technickýho asi koukají na samý scifárny! Ještě, že nezavedli třídu Nostromo!“

„Do exploze zbývá minuta, čtyřicet vteřin!“

„Uvažovali o tom,“ zamručel Vega. „Ale pak se rozhodli pro Nostradamus.“

JFK zase zavrtěl hlavou. Neměl už sílu ani čas zabývat se touhle zásadní informací.

„Do exploze zbývá minuta dvacet vteřin!“

Bum!

Kovář umlčel autodestrukční systém jednou dobře mířenou ranou.

„Říká se sekund!“ poznamenal.

„No, tak tohle nám rozhodně pomůže!“ zhodnotil to Vincent Vega.

„Tahle mašina za minutu vylítne do vzduchu,“ zakřičel do vzrůstajícího hluku, houkání a praskání Kovář. „Ale proč?“

Antitenzní pěna je bezpečně izoluje od okolní reality, asi jako vaječná slupka ještě nevylíhlou želvu od okolního světa. Až sem to je v pořádku, jenže – podle všeho – se Kovář s Vegou do tohoto světa „nevylíhnou“, protože letoun se v rámci vlastních systémových příkazů a na základě Maurbyho efektu rozhodl pro sebezničení. Ale proč...?

„Bože, to ty Hawkovy blesky,“ pronesl náhle JFK.

„Správně,“ řekl Vega. „Musely se nějak implantovat do struktury letounu. To byl hlavní záměr těch útoků.“

„Takže ne pětáctýřicátý? Žádná třetí světová? To celý bylo jen takový divadýlko...“

„Neřekl bych. Ta třetí světová měla určitě větší prioritu, ale když se to holt nepovedlo, tohle je zřejmě náhradní řešení!“

„*Huhly minuty, hu hu vteřin!*“ ozval se neodbytný autodestrukční systém.

„Kolik říkal?“ podíval se Kovář na palubní displej. Marně. Po jeho úderu pěstí se místo číslic zobrazovaly nesrozumitelné paznaky.

Vega pokrčil rameny. Kovář horečně uvažoval.

„Máš nějaký řešení?“ zeptal se pro jistotu.

„Ne. Ty podělaný blesky překódovaly náš letoun tak, že se stal pro tuhle realitu nežádoucím objektem. Ať z něj vylítne na sedačkách

NEBEŠTÍ JEZDCI

nebo na padácích, všechno pohltí sanitární pěna. Všechno cizí rozloží na atomy... Pokud to teda dřív neexploduje samo.“

„Jasný! Maurbyho efekt!“ zakřičel Kovář a rozesmál se.

„Huhly hu hu vteřin!“

„No, mě Maurbyho efekt v tuhle chvíli nepřipadá tak zábavný,“ poznamenal Vega nejistě.

„Hele, Vinci, podle toho, co v tomhle stroji ještě funguje, jsme nějakých sto metrů nad zemí. A protože nás pěna skoro zastavila, tak teď letíme asi tak čtyřicítkou...“

„Asi tě úplně nechápu,“ drbal se Vega na čele. „Pěna přece lokalizuje jakoukoli jinou technologii, tedy i padák. A my jsme komplet obklopení infikovanou technologií.“

„No vidíš,“ přerušil ho Kovář. „Takže do naha!“

Vincent Vega vytřeštil oči.

„Netušil jsem, že jsi...“

„Nejsem přece..., do prdele!“

„No, právě...“

„Ale ne! Vinci, krucinál – musíme vypadnout! A protože antitenzní pěna napadne všechno, co podle ní do týhle reality nepatří, musíme vyskočit nahatý! Žádný technologie, žádný Maurbyho efekt! Jako Terminátor! Taky si musel vždycky oblečení najít až v tom novém světě!“

To už ze sebe oba strhávali kombinézy.

„Ale bez padáku to nebude ono!“ namítl Vega a v duchu si pomyslel něco o staromilcích. Terminátor, pche! Kdyby Terminátor vyrazil s Johnem na jednu jedinou misi, teprve pak by poznal, co to znamená být nasazený do „ukončovací“ akce. A pak by si teprve vážil své reality a nemíchal by se do jiných časoprostorových pásem.

„Vždyť jsme tady nedaleko takhle už padali,“ ukázal Kovář naslepo ven. „A taky bez padáků!“

„No, taky jsme dopadli.“

„Hlavně jsme přežili.“

Vzpomínka na závěr paralelní bitvy u Slavkova, kdy se nad napoleonskými vojsky a německými tanky zjevil harrier – aby se vzápětí hned rozložil na atomy – byla ještě živá.

Vincent Vega si místo další repliky jen povzdechl a nouzově otevřel dveře létajícího talíře. Otvíraly se stejným způsobem jako třeba v metru. Ještě, že technici pořád nekoukají na ty scifárny a občas cestují městskou hromadnou. Což tedy sice není sci-fi, ale občas je to čisto-krevný horor.

Pod sebou, i skrze tu hutnou žlutou mlhu, spatřili temné vrcholky stromů.

Byly blízko, byly přijatelně blízko.

Vincent Vega chápavě kývl. Skoky do korun stromů se učil ještě jako mladý a oddaný příslušník jakýchsi baretů, barvu si již přesně nevybavoval. Každopádně, z téhle výšky mají docela reálnou šanci přežít, bez padáku, bez ničeho. Díky tomuhle šílenci...

„Johne,“ otočil se ve dveřích. „Víš, že jsi docela fajn chlap.“

„Tak teď bych se tě pro změnu zase zeptal já, jak to myslíš...“

„Ty seš vůl,“ zavrtil hlavou Vega, pousmál se a skočil.

„Ha hihi vtehiný hastane hexploze!“

Vincent Vega se ohlédl vzhůru.

John Francis Kovář padal hned za ním.

Zatím to bylo dobré, první metry propadávali řídkou pěnou, ale potom to bude horší...

JFK si vzpomněl na klasický kameňák: „*Chlap padá z mrakodrapu a v každém patře ho lidi slyší, jak říká: „Zatím je to dobrý.“*“

A nad nimi, v zářivých barvách duhy, vybuchl užvaněný letoun.

POD JEZEVČÍ SKÁLOU

„To je zase dneska počasí, co, Anežko?“

„Hrůza povídat, Lojzíku! Takovýhle divný mlhy nepamatuji, co jsem se sem přistěhovala.“

„Snad jim neruply Dukovany,“ zasmál se nadlesní Alois Vašíček a přejel si prsty bujný knír. „A co houby? Jak vidím, tak rostou, rostou, co?“

„To víte, že jo, však to sám víte nejlíp. O vašem houbařském umění kolují učiněné legendy.“

„Ale, tak nezačínajte zase, Anežko. A nasedněte si. Beztak máte plný košík a já jedu kolem Pazderny, tak tož vás hodím domů.“

„To jste hodnej, Lojzíku. Ani nevíte, jak ráda se s vámi svezu... S takovým houbařem,“ dodala významně. V očích jí zajiskřilo.

Vrchní nadlesní Alois Vašíček, jedenáctý lesník v proslulém mysliveckém rodu, seskočil do mokré trávy na kraj vyježděné lesní cesty, obešel brumlající motor a pomohl Anežce Mlynářové do služebního džípu. Žena mu podala proutěný košík plný hub. Pozvedla sukni a vysoko odhalila nohu. Stupačka vozidla byla vysoko.

Vašíček se zalíbením pohlédl na pevné stehno. Mlynářová byla hezká ženská. Nebylo jí ani pětatřicet, porodila dva kluky jako buky a postavu by jí mohla závidět kdekteřá rádoby cvičitelka aerobiku.

„Dovolíte?“ zeptal se jí a aniž čekal na souhlas, zlehka jí volnou dlaň položil na zadnici a nadzvedl ji do sedačky.

„Ale jistě,“ obrátila se k němu Mlynářová. „Děkuji,“ zaculila se.

Slušelo jí to, když se usmívala. Měla bystré, zelené oči, ve tvářích dólíčky a kolem úst jí tancovaly vrásky; myšleno ty hezké vrásky, které spolu se rty, očima a duší tvoří úsměv.

„Tady máte váš dnešní úlovek,“ opětoval myslivec úsměv a podal jí plný košík. Jejich prsty se na chvíli dotkly. Byla to taková jejich hra. Ona se líbila jemu, on jí. Oba to věděli, a to, co věděli, nevěděli nikdo jiný.

Mladá paní Mlynářová si položila košík do klína, tak pomalu, aby ho statný hajný mohl stejně zvolna pustit. Usmáli se na sebe. Hajný Vašíček se vrátil na místo řidiče, sešlápl spojku, zařadil jedničku a rozjel se.

„A kdepak jste všude dneska byla? Koukám, že máte pěkný kozáky, a tyhle praváky...“

„Vy přece víte,“ pronesla Anežka Mlynářová a postupně zvedala z košíku jednu houbu za druhou. Na vrchu měla samé skvosty. „Tyhle kozáky jsem našla na svahu pod posedem, na té travnaté mýtince, a hříbka v dubovém hájku, hned vedle cesty do Lhoty.“

„Ale vy máte i krásný křemeňáky!“ podivil se Vašíček snad až příliš okatě. „Jak tak koukám, vám opravdu nic neunikne!“

„Ale ne,“ zarděla se Mlynářová a položila houby zpět do košíku. „Občas mi něco uteče. A co je nejhorší, už to nejde vrátit.“

Alois Vašíček suše polkl. Pohlédl na ni. Byla opravdu hezká. Slušelo jí to i v té obyčejné lněné sukni a béžové halence.

„Anežko, ani nevíte, jak rád vás zase vidím. A jak vás rád poslouchám,“ odhodlával se k jakémusi vyznání, hodlal odhalit to skryté, to hluboko uvnitř, nadechl se a...

Nadlesní cosi zahlédl periferním viděním a dupl na brzdy. Zároveň instinktivně vystřelil pravou paži, aby zabránil Anežce rozbít si obličej o přední sklo.

„Hlavně ji drž, mysliveckej,“ poradil mu nahý, zakrvavený muž s kusem klacku v napřažené paži. „Ať ti neprolítne oknem na kapotu.“

* * *

„Lojzíku!“ zaječela Mlynářová. „Co to je?“

Nadlesní Vašíček nebyl žádný poseroutka. Hrábl dozadu po brokovnici – a místo brokovnice sevřel cosi pevného. Patřilo to člověku. Vašíček zahlédl sveřepou tvář pokrytou třídenním strništěm vousů.

„Necháš tu pušku na pokoji!“ řekl opět ten vpředu. Vašíček se zase otočil. Nicméně, stále za sebou vnímal rozkročenou postavu ohromného a nahatého chlapa, jehož právě držel za lýtko. Ten se zrovna rozmachoval brokovnicí a...